reeds met de hoop het verdere van de reis eenigszins ruimer te zullen zitten, toen ik de conducteur hoorde zeggen: „Hier dan maar, juffrouw, derde is overal vol."

„Dank u, meheer, dank u," en een vleezige burgerjuffrouw, met de onafscheidelijke zwarte „spoormande", aan alle ouderwetsche burgerjuffrouwen eigen, trachtte zich door de knieën van mijn medereizigers een weg te banen naar de open plaats naast mij.

Toen gebeurde het vreeselijke. De Engelschman stond op, ik dacht reeds, dat hij de juffrouw zijn hoekplaats wilde aanbieden. Ik keek hem aan en zat verstomd. Alle kalmte en langzaamheid van beweging had hem begeven. Zenuwachtig greep hij zijn city-bag en wilde de coupe in de grootste haast verlaten. Dit kon echter niet alvorens de dikke burgerjuffrouw zat en daar dit nog niet het geval was stonden die beiden een oogenblik tegenover elkaar tusschen ons in. De burgerjuffrouw keek den Engelschman aan en liet van verbazing de bovengenoemde „spoormande" uit haar handen vallen.

Tot ons aller verwondering en vermaak richtte ze zich op haar teenen op, gaf den Engelschman een klinkenden zoen en riep uit:

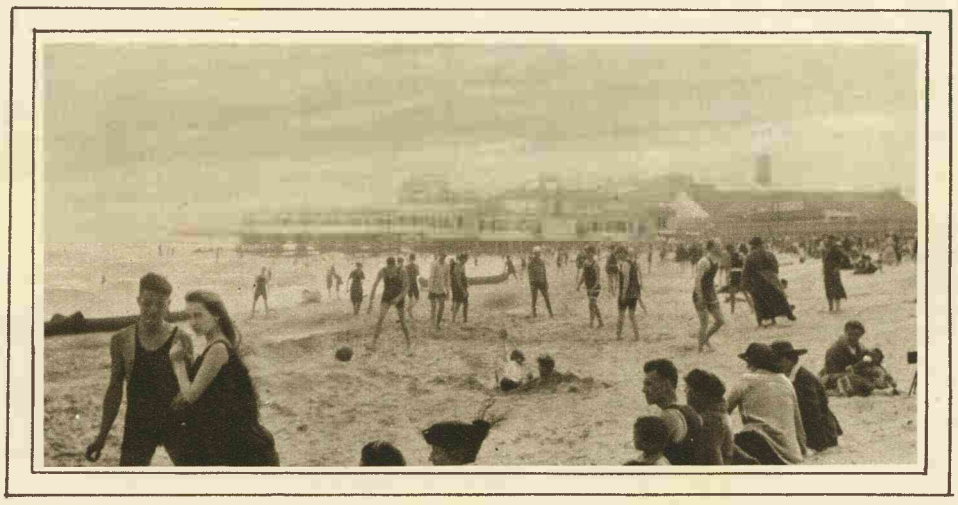
„Nee maar Kobus, hoe gaat het? En hoe is het met je ouwers en je zussies en je broertjes?"

De Engelschman werd eerst hoogrood, toen doodsbleek en antwoordde tot onze nog grootere verbazing:

„Dag tante, dank u, heel goed. Ik mot er hier uit. Dag tante!" en weg was hij.

Ik keek den ouden heer aan en, neen, ik mag niet zeggen dat we lachten, we brulden letterlijk, allemaal.

Ik sprong voor het portier en kwam nog juist intijds om den „Engelschman" achteraan den trein een 2e klasse te zien instappen. Ik kon dat zien, daar de deuren der coupés nog openstonden. Ja, hij moest wel naar Amsterdam. Ik zeg nog eens: het schijnt dat sommige menschen, vooral sommige jonge menschen, het iets zeer bijzonders vinden een Engelschman te zijn....

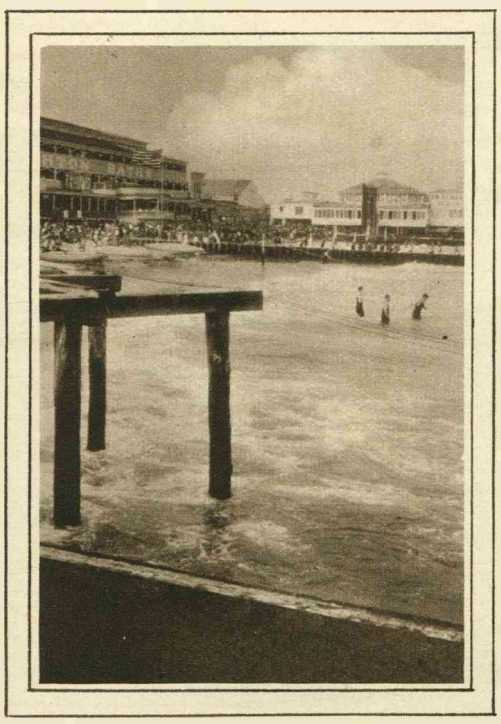

Schipbreuk

door Transicarpi

Het viel mij dien nacht moeilijk om den slaap te vatten.

Gewoonlijk slaap ik slecht aan boord van een schip en de „Ocean" rolde en stampte meer, dan eenige oceaanstoomer waarmede ik ooit den overtocht deed. Nadat ik mij gedurende 'n paar uur rusteloos op mijn matras had omgewenteld, besloot ik op te staan en aan dek te gaan. 't Was drie uur in den nacht. Een ferme Zuidwester bries woei ons tegen en als nu en dan de kop van de boot insloeg op de helling van een aankomenden roller, scheerde een motregen van kil water over de halve lengte van het schip. Geen sterveling die er niet te maken had waagde zich aan het dek en zelfs het personeel van de bediening had zich zooveel mogelijk verdekt opgesteld. Het was volle maan. Tenminste als nu en dan het grauwe wolkendek, dat met onstuimige haast voortgierde, een dunnere plek vertoonde, zag men er gedurende een kort oogenblik soms een lichte schijf achter, die dan weer snel verdween, na eenige fantastische lichteffecten op de omgeving te hebben getooverd. Het geheel bood een zeldzaam somberen aanblik.

In de telegraafhut zat de marconist te lezen. De microfoon om het hoofd, de beide ellebogen op de tafel, was hij geheel verdiept in zijn boek en ik verbaasde mij erover, hoe hij deze zonderlinge verdeeling van opmerkzaamheid klaarspeelde.

Toen zette ik mijn wandeling voort, optornende tegen een hevigen windvlaag op het gladde promenadedek, waarbij ik bijna tegen iemand aanliep, die van den anderen kant kwam. Het bleek de eerste stuurman te zijn, die de wacht op de commandobrug ging betrekken.

Ik kende hem reeds van vroegere reizen en hij wist, hoezeer ik aan slapeloosheid leed, waarom hij mij dan ook beduidde, hem te volgen naar de brug, waar men betrekkelijk beschermd stond voor de ergste vlagen. Ik nam zijn uitnoodiging gaarne aan. Vooral in een winderigen nacht als deze, is het schouwspel van een door de duisternis varend schip, van de brug af gezien, zeer interessant.

Ik zal ongeveer een half uur op de brug hebben doorgebracht, toen iemand overhaast de trap opklom en omzag naar den stuurman met wien ik juist in gesprek was gewikkeld.

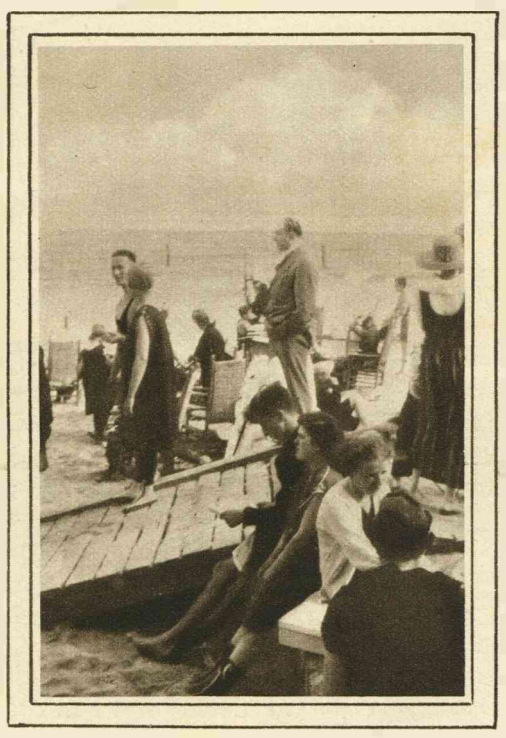
Hij fluisterde hem haastig eenige zinnen in, die ik slechts ten halve verstond, maar ik begreep eruit, dat de marconist het noodsein gegeven had.

In onze buurt was een schip in nood!

De stuurman gaf eenige wenken aan den roerganger, beval den boodschapper den kapitein te gaan waarschuwen, en spoedde zich naar beneden. Ik volgde hem naar de hut van den marconist. Ik schrok van de verandering, die op diens gelaat plaats gehad had. Doodsbleek met verwilderde oogen, die van een heftige emotie getuigden, staarde hij voor zich op de tafel en sprak hardop wat hij hoorde.

Hij had, vóór ik binnentrad aan den stuurman blijkbaar reeds het geseinde bestek opgegeven en thans wachtten wij in ademlooze spanning op meerdere mededeelingen. Dan verscheen ook plotseling de kapitein, slechts ten halve gekleed en in oliejas en zuidwester gestoken. De stuurman herhaalde het bestek, en berichtte verder, dat de „Van Damme", met over de vijftienhonderd koppen aan boord, was aangevaren door een onbekend schip, dat vervolgens in het duister van den nacht was verdwenen. Men maakte veel water, had zware slagzijde naar rechts en de pompen waren onklaar. Er was een paniek uitgebroken onder de passagiers.

Manhattan Beach of Brighton Beach te zien op een warmen Zondagnamiddag is „a sight" De Amerikanen vinden het „allright" maar in de oogen van een Hollandsch meisje is het een erg vreemd gezicht. Eenmaal in hun badcostuum gestoken, blijven ze zoo den heelen middag: dansen, zwemmen, spelen bal of laten zich koesteren in het zonnetje. Maar men zou hier het respect kunnen verliezen voor „the american girls" vele in hun badcostuum met loshangende haren, liggende op het strand en rookende de eene sigaret na de andere.

Men vocht om plaats in de booten, waarvan twee reeds waren gekanteld.

„Er zijn passagiers, die zich met de revolver in de hand een weg naar de booten banen."

„De kapitein ligt met een gebroken been op de brug en tracht de orde te herstellen."

„Vrouwen en kinderen raken onder den voet en sommigen springen over boord om aan deze hel te ontkomen."

„De kop van het schip duikt langzaam omlaag."

„De passagiers, die geen houvast hebben, glijden langzaam naar beneden in het water."

„Nu gaan de lichten uit."

„Het gekerm wordt afgrijselijk."

Maar reeds had de kapitein van ons schip zich naar de brug gespoed. Korte en snelle bevelen volgden elkaar. Dan wenden wij den steven en uit het korter slaan der machines kon ik opmaken, dat wij met volle kracht naar de plaats des onheils stoomden. Nu ging het vóór den wind. Een onrust pakte het geheele schip. De bemanning was snel aangetreden en ijverig in de weer, alles ter redding in gereedheid te brengen. De sloepen werden losgemaakt, de davits gedraaid; reddingsgordels werden aangedragen en reeds werd beneden in den grooten salon ruimte gemaakt voor berging der schipbreukelingen.

Angstige passagiers kwamen aan dek en informeerden wat er gebeurde. Er vormden zich groepjes van half-gekleede en ontdane menschen, die elkaar vroeger niet aankeken en die nu de kansen van redding stonden te overwegen, als hadden zij er verstand van. En voort joegen wij door het dikke duister en zenuwachtig bonkten de machines in het schip den doodendans der slachtoffers. De wind gierde nu door het want en zoo er al kans was, dat we op tijd kwamen, er was geen groote waarschijnlijkheid, dat we bij dit weer veel zouden kunnen redden.

Meer en meer groeide de spanning. Vrouwen die het niet langer verdragen konden liepen huilend op het dek en spraken tegen iedereen zonder een antwoord af te wachten.

Wij moesten nu welhaast in de buurt zijn. Een schip zonder lichten in dezen stormachtigen nacht in deze hooge golven te ontdekken vereischte groote zeemanschap. Daar eindelijk aan den gezichtseinder een licht. De marconist meldde: „Der Weltruf" van Hamburg met stukgoed naar Rio de Janeiro. Ook zij zochten de woelige zeeën af naar de „Van Damme". Snel naderden wij elkaar.

Dan dook een derde schip op, de Khomarah, een Japansche kruiser. Vragen over en weer gewisseld, leverden geen uitkomst.

En toch, van de „Van Damme" nog altijddoor die hartverscheurende kreten om hulp.

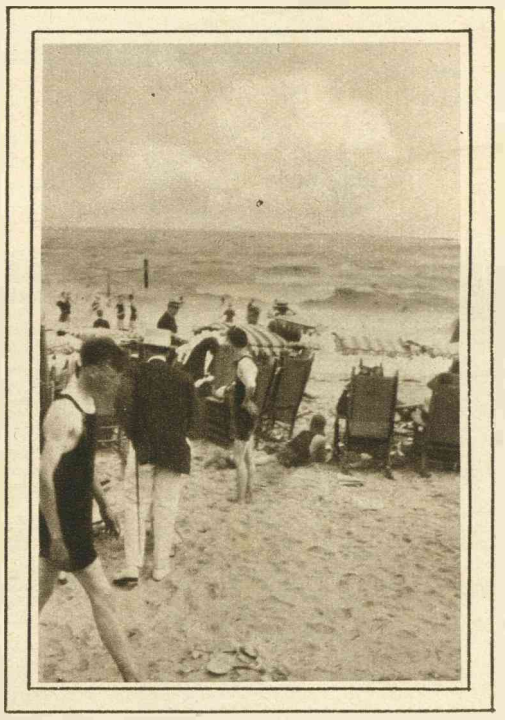
Nu stond de kapitein in de marconihut en informeerde.

Maar steeds door kregen wij hetzelfde bestek. Wij waren ter plaatse. Het was ellendig, dat wij, zoo dichtbij zijnde, nog geen hulp konden bieden.

Van de „Weltruf" meldde men, dat de seinen van zeer dicht bij moesten komen.

Aan alle zijden tuurden honderden oogen in de zwarte duisternis en zagen slechts op tegen meterhooge bergen van water, die voortgezweept werden langs onze boorden.

En altijddoor herhaalde onze marconist de afschuwelijkste tafereelen, die zijn oor bereikten.

De kapitein liep door de kleine hut en luisterde. Dan bleef hij staan achter den stoel van den marconist, die met doodsbleek gezicht vervolgde: „Alles staat nu in het water, het kan geen kwartier meer duren; zoo ge helpen kunt, help dan snel of alles is verloren!"

En steeds weer volgde hetzelfde bestek.

Onwillekeurig valt het oog van den kapitein op het boek van den marconist en terwijl hij nadenkt wat hij doen kan, leest hij werktuiglijk: — „O, God, help ons, wij zinken," en op hetzelfde oogenblik zegt ook de marconist met zijn eentonige stem:

„O, God, help ons, wij zinken."

Met één greep in zijn kraag slingert de kapitein den man van zijn tafel dat hij met stoel en al achterover op den grond smakt en daar blijft liggen met rooddoorloopen oogen en lippen die nog stamelen:

„Wij zinken, help ons, help ons!"

Dan klinkt temidden dier angstige ontroering van den nacht de waanzinnige lach van den man, die schatert en schatert zonder einde en rolt over den vloer en op de planken slaat van pleizier.

Het geheele tafereel, dat was overgeseind, stond daar klaar en helder voor onze oogen beschreven; de geschiedenis van een zinkend schip in een stormachtigen nacht. De man was waanzinnig geworden en had gedacht dat hij daar aan boord was, terwijl hij al voorlezende tevens zijn zinnen door de lucht had gezonden, allen die in de buurt waren naar deze plaats drijvend.

Zóó maakten wij aan boord van de „Ocean" dien nacht de emotie mede van een schipbreuk zonder schipbreukelingen.

BERICHT.

In aansluiting met ons bericht in het vorig nummer betreffende den uitslag der Illustratietelling, moeten wij thans tot onze spijt mededeelen, dat het doorwerken van het overstelpend aantal inzendingen, meer tijd vergt, dan wij aanvankelijk dachten, zoodat we het bekendmaken van den uitslag, nog een of twee nummers moeten uitstellen.